

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֻלַּק ל'

קוֹנְטֵרְס 600

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

מניעות גדולות, אבל לא צריכים לפחד מן המניעות וצריכים להתחזק בכל הכחות כי שם הוא אלקים. ויש להאריך בזה, אבל אספר בקצור.

לפני 42 שנה לערך ראיתי כל ספרי הזהר הקדוש בחמשה פרקים עם נקודות פחות מאד, דפוס לפני מאה שנה לערך מאד יפה, השתוקקתי מאד להדפיסו כדי שיהיה קל לכל אחד לגרס את הזהר הקדוש, אבל בקשו ממנו \$300 וזה היה אז הון תועפות, ולא יכלתי לקנות את זה. הלב שלי פאב הרבה זמן על זה שלא זכיתי לקנות ולהדפיס את זה.

ואז הוצאנו לאור את החק לישראל בפרשיות בודדות [ואז לא היה באפשר בארצה"ב לקבל חק לישראל] וכך לכל הפחות ילמדו את זהר של החק לישראל, וכל החק, ב"ה זה עשה רשם גדול, עד שראו איך שאנשים הולכים ומחזיקים בטלית שלהם את החק לישראל, וב"ה החק נכנס לעם ישראל, ואחר כך התחילו להדפיס את החק לישראל בגדול, והיום מדפיסים כבר כל שנה לערך שמונה אלפים סטים.

בשנת תשמ"ג חשבתי שצריך לעשות משהו שכל אחד מישראל יוכלו בקלות ללמוד זוהר הקדוש, החלטתי שכדי שלא יהיה לי מניעות מאנשים ושאר דברים, השפירתי חדר במאנסי, זה רחוק מבאר ארץ פארק שגרתי שם לערך שעה וחצי נסיעה כל דרך.

השפירתי מכונת צלום והתחלתי להעתיק מאמרים מכל הזוהר הקדוש על עניני תורה ותפלה ומאמרים של דוד המלך ע"ה, ודברתי עם מדפיס שלא יעשה כלום רק מה שאני יתן לו כל יום, ידפיס תכף ומיד עם נקודות, ועבדתי בהכנות הספר כל יום לערך 10-12 שעות, וב"ה הצלחתי בעבודה, [ואז עוד לא היה התוכנות, רק הצטרכו להדפיס הכל מחדש].

מה עשה הבעל דבר? הוא שבר 4 מחשבים יקרים, ועבודה שלי של חצי שנה לערך עם הרבה הוצאות ולא יכלתי להדפיס כלום, כי המדפיס עצב אותי ואמר כי הוא לא מסגל להלחם עם הס"מ, שלא רוצה בשום אופן לתת לי לעשות את העבודה.

וגמרתי אז רק סדר בראשית, ושמות ויקרא במדבר דברים נשאר באמצע בלי נקודות.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אֵל הָעֶרְפֶּל

ואחר שנים כל פעם שרק רציתי להוציא לאור אפילו סדר בראשית, נשבר המחשב.

ב"ה שעליתי לארץ חשבותי שזכות ארץ ישראל תעזר לי להתחיל עם העבודה, והתחלתי לעבוד, ונשברו המחשבים עוד הפעם.

החלטתי שצריך הרבה תפלה להתפלל שאצליח, כי בלי תפלה לא הולך כלום.

לפני שני שנים נסעתי לצפת לפני ל"ג בעומר לקחתי שם דירה שרואים משם את ציון הרשב"י והחלטתי לעשות שלשה ימים תפלות שהשם יתברך יעזר לי שאוכל להצליח בעבודת הקודש של הזהר הקדוש.

שלשה ימים ולילות הייתי בתענית דבור וכל יום אמרתי שלשה פעמים תהלים והסתכלתי לעבר הציון של הרשב"י ובקשתי שאצליח בהפצת הזוה"ק. לקחתי את הימים הקדושים, זה היה יום לפני ל"ג בעומר ול"ג בעומר ויום אחרי ל"ג בעומר.

ואחר כך ב"ה התחיל הסייעתא דשמיא והתחלתי לסדר את הדף היומי של הזהר הקדוש, אבל המניעות היו כל כך גדולות בכל האופנים, כל המדפיסים שעבדו אתנו נשברו להם כל המחשבים לא פעם ולא פעמים, והמכונות צלום נשברו, ומכונת צלום אחת חדשה הכי היקרה, שלחו 7 מכונות חדשות וכלם נשברו, הם אומרים שלא היה בהסטוריה דבר כזה ששבע מכונות חדשות נשברים. (ראה באריכות בספר "אל הערפל" חלק ב').

ועם כל המניעות האלו ה' עזר לנו שהגענו עד כה שב"ה הוצאנו לאור לערך רבע מליון עלונים ולערך 150 אלף תיקוני זהר ואור הזהר גדלי ישראל והזהר וזהר הקדוש ושאר ספרים שחלק מן העולם כאן כבר ראו את זה.

העקר שאני מספר את הספור שצריכים לדעת שכל דבר טוב ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלויה בזה ישנם הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבר על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סיעתא דשמיא, כמו שכתוב בזוה"ק "כד בעי בר נש לאתדכיא כמה אנון דמזמנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו. אבל צריך לדעת כי כל מצוה לפי גודל המצוה יהיה הרבה מניעות, כמו שאנחנו רואים שמשנה רבינו נגש אל הערפל, זה המניעות שלא יכולים לראות, מדוע – מפני "אשר שם האלקים"

מִלְפָּא לְעֵלְמָא, וְלֹא יִתְרַךְ ית מוֹאֵב מֵאַתְרֵיהּ.
 אָרְהָ לִי, מָאִי אָרְהָ לִי. אָמַר רַבִּי אֲבָא, הֵהוּא
 רְשָׁע בְּתַרֵּי לִישְׁנֵי קְאָמַר לְבַלְעֵם. חַד
 אָמַר אָרְהָ לִי, וְחַד אָמַר קָבָה לִי. מַה בֵּין הָאִי
 לְהָאִי. אֲלֹא אָמַר לִיהּ, אָרְהָ לִי עֲשָׁבִין וְחִרְשִׁין
 דְּרִישֵׁי דְחוּוּיִין, וְשׁוּי לֹון בְּקִדְרָה דְּחִרְשִׁיא, בִּיּוֹן
 דְּחֻמָּא דְּחִילִיהּ יִתִּיר בְּפוּמָא, תָּב וְאָמַר, וְלִכְהָ
 נָא קָבָה לִי.

וְאִפְּלִיּוּ הָכִי, הֵהוּא רְשָׁע דְּבַלְק, לָא שְׂבַק
 חִרְשׁוּי, אֲלֹא לְקִיט כָּל זֵינֵי עֲשָׁבִין,
 חִרְשֵׁי דְרִישֵׁי דְחוּוּיִין, וְנָטִיל קִדְרָה דְּחִרְשִׁין,
 וְנִעִיץ לֵהּ תַּחֲוֹת אֲרַעָא אֲלֵף וְחֻמְשׁ מָאָה אַמִּין,
 וְגִנִּיז לֵהּ לְסוּף יוּמִין. בִּיּוֹן דְּאֵתָא דָּוִד, כְּרָא
 בְּתַהוּמָא, אֲלֵף וְחֻמְשׁ מָאָה אַמִּין (על אלף וחמשה
 מאה אמין), וְאִפִּיק מֵיָא מִן תַּהוּמָא, וְנָסִיף עַל
 מִדְּבַחָא. בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא, אָמַר, אֲנָא אֶסְחִי
 הֵהִיא קִדְרָה, (תהלים 10) מוֹאֵב סִיר רַחְצִי. סִיר רַחְצִי
 וְדָאִי.

עַר אָדוּם אֲשִׁלִּיף נַעֲלִי, מָאִי אֲשִׁלִּיף נַעֲלִי.
 אֲלֹא דָא אוֹף הָכִי לְמִרְחִיק הָוָה, דְּכַתִּיב,
 (בראשית כה) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֵל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן
 הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵינִי אֲנַכִּי. הַלְעִיטְנִי:
 הַלְעֻטָּה מִמֶּשׁ, פְּתִיחוּ דְפוּמָא וּגְרוּנָא לְמַבְלַע.
 אָמַר דָּוִד לְהֵהוּא בַלְעֵן, מְלַעַט הַלְעֻטִּין, אֲנָא
 אֲרַמִּי עָלִיהּ נַעֲלִי, לְמַסְתֵּם גְרוּנִיהּ.

עַרִּי פִלְשֵׁת אֲתַרוּעָע, אוֹף הָכִי דָא לְמִרְחִיק
 אֶסְתְּכִי דָוִד, אָמַר, כְּנַעַן סְטָרָא בִישָׁא
 דְּסְטָרָא אַחְרָא אִיהוּ, וּפְלִשְׁתִּים מִתְּמַן אֵינּוּן,
 לְסְטָרָא אַחְרָא מַה אֲצַטְרִיף. תַּרוּעָה. דְּכַתִּיב,
 (במדבר 1) וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם וְהִרְעוּתְם
 וְגו', לְתַבְרָא חִילִיהּ וְתוּקִפֶיהּ, וּבְגִין כֶּף עָלִי
 פִלְשֵׁת אֲתַרוּעָע, וְהָכִי אֲתַחֲזִי לֹון.

וְנִגְרַע מֵאוּתוּ אַרְיָה דְּזוּ, עַד שְׁלֹא
 יָבֵא אַתּוּ מְלֵךְ לְעוֹלָם וְלֹא יִגְרַשׁ
 אֶת מוֹאֵב מִמְּקוֹמוֹ.

אָרְהָ לִי. מַה זֶה אָרְהָ לִי? אָמַר
 רַבִּי אֲבָא, אוּתוּ רְשָׁע בְּשִׁתֵּי
 לְשׁוֹנוֹת אָמַר לְבַלְעֵם. אַחַד אָמַר
 אָרְהָ לִי, וְאַחַד אָמַר קָבָה לִי. מַה
 בֵּין זֶה לְזֶה? אֲלֹא אָמַר לוּ, אָרְהָ
 לִי עֲשָׁבִים וְכִשְׁפֵי רְאִשֵׁי נְחָשִׁים,
 וְשִׁים אוּתֵם בְּקִדְרַת מְכַשְׁפִּים.
 בִּיּוֹן שְׂרָאָה שְׂכַחוּ יוֹתֵר בְּפִיּוּ, שֵׁב
 וְאָמַר וְלִכְהָ נָא קָבָה לִי.

וְאִפְּלִיּוּ כֶּךָ, אוּתוּ בְּלַק הַרְשָׁע לֹא
 עֲזַב אֶת כְּשָׁפִיּוּ, אֲלֹא לְקִט כָּל
 מִינֵי עֲשָׁבִים, כְּשׁוּף שֶׁל רְאִשֵׁי
 נְחָשִׁים, וְלִקַּח קִדְרַת מְכַשְׁפִּים
 וְנִעֵץ אוּתָהּ תַּחַת הַקִּרְקַע אֲלֵף
 וְחֻמְשׁ מֵאוּת אִמָּה (על אלף וחמשה מאות
 אממה), וְנִנְזוּ אוּתָהּ לְסוּף הַיָּמִים.
 בִּיּוֹן שְׂבָא דָּוִד, כֶּרֶה בְּתַהוּם אֲלֵף
 וְחֻמְשׁ מֵאוּת אִמָּה, וְהוֹצִיא מִים
 מִתַּהוּם וְנָסַף עַל הַמַּזְבֵּחַ.
 בְּאוּתָהּ שְׁעָה אָמַר, אֲנִי אֲרַחֵץ
 אוּתָהּ הַקִּדְרָה. (תהלים קח) מוֹאֵב
 סִיר רַחְצִי. סִיר רַחְצִי בְּוִדָּאִי.

עַר אָדוּם אֲשִׁלִּיף נַעֲלִי. מַה זֶה
 אֲשִׁלִּיף נַעֲלִי? אֲלֹא גַם זֶה כֶּף הִזְהָ
 לְמִרְחוּק, שְׂכַתוּב (בראשית כה)
 וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֵל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא
 מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵינִי
 אֲנַכִּי. הַלְעִיטְנִי, הַלְעֻטָּה מִמֶּשׁ,
 פְּתִיחַת הַפֶּה וְהַגְרוּן לְבַלְע. אָמַר
 דָּוִד לְאוּתוּ הַבְּלַעֵן מְלַעִיט
 הַלְעֻטִּים: אֲנִי אֲרַחֵץ עָלֶיךָ נַעֲלִי
 לְסַתֵּם אֶת גְרוּנוֹ.

עַרִּי פִלְשֵׁת אֲתַרוּעָע. גַּם כֶּף זֶה
 לְמִרְחוּק הִסְתַּפַּל דָּוִד, וְאָמַר:
 כְּנַעַן הִיא צֵד רַע שֶׁל הַצֵּד הַאַחֵר
 הֵהוּא, וּפְלִשְׁתִּים הֵם מִשָּׁם, לְצַד
 אַחֵר מַה צְרִיף? תַּרוּעָה, שְׂכַתוּב
 (במדבר 1) וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה
 בְּאַרְצְכֶם [וְגו'] וְהִרְעַתְם וְגו',
 לְשִׁבְרַת כַּחוּ וְתַקְפוּ, וּמִשׁוּם כֶּף עָלִי
 פִלְשֵׁת אֲתַרוּעָע. וְכֶף רְאוּי לְהֵם.

וְעַתָּה לָכֵה נָא אֶרֶה לִי אֵת הָעָם
הַזֶּה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי. רַבִּי
חֲזַקְיָה פְתַח, (ישעיה יא)
אָזוּר מִתְּנִי וְהֶאֱמוּנָה אָזוּר
חֲלָצִי. פְּסוּק זֶה הַכֹּל הוּא אַחַד.
מֶה חֲדוּשׁ בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׁהָרִי
צֶדֶק הִינּוּ אֱמוּנָה, וְאֱמוּנָה הִינּוּ
צֶדֶק. אָזוּר מִתְּנִי, הִינּוּ אָזוּר
חֲלָצִי. וְלֹא מִצְאָנוּ פְּסוּק כִּמוֹ זֶה.
אֲרָא לֹא צֶדֶק כְּמוֹ אֱמוּנָה, וְאִף
עַל גַּב שֶׁהַכֹּל אַחַד, וְדַרְגָּה אַחַת
הִיא. אָבֵל בְּזִמְן שְׁעוֹמְדִים בְּדִין
קָשָׁה וּמְקַבְּלִים מִצַּד שְׂמָאל, אִז
נִקְרָא צֶדֶק דִּין מִמֶּשׁ, וְהִינּוּ (שם כח)
כִּי פֶאֶשֶׁר מִשְׁפָּטִיךָ לְאַרְץ צֶדֶק
לְמִדּוֹ יִשְׁבִּי תָבֵל. שְׁדַרְגָּה זֹו שֶׁל
מִשְׁפָּט הִיא רַחֲמִים. וּכְשֶׁמִּתְקַרֵּב
מִשְׁפָּט בְּצֶדֶק, אִז מִתְבַּשֵּׁם (הַכֹּל),
וּיְכוּלִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְסַבֵּל דִּין
בְּצֶדֶק.

(ועל זה צדק אינו באמונה) אמונה, בשעה
שמתחברת בה (או הוא) אמת,
לשמחה. וכל הפנים מאירות, אז
נקראת אמונה. ויש ותרגות לכל,
וכל הנשמות עולות, מתחברות
בכמה חיובים של רשעים רעים,
וכיין שהן עולות בפקודין (מקרים),
הוא מחזירן ברחמים וחס עליהן,
ואז נקראת אמונה, ואין אמונה
ללא אמת.

בעת אזור מתניו ואזור חלציו.
מה פאן שני אזורים? ומתנים
וחלצים, אף על גב שהן אחת,
שתי דרגות הן, אחת למעלה
ואחת למטה. למעלה בראשית
נקרא מתנים, ולמטה בסוף נקרא
חלצים, כמו שנאמר (ישעיה לב)
וחגורה על חלצים. בסוף, על
ראש הירכים. כשאשה בצער,
מנתקים אותם חלצים מראש
הירכים, ושמה ידיה בכאב
עליהם.

ורבן לגבורה ולקרוב - צדק אזור
מתניו, וכף צריף. לרחמנות

לֹא אֲשַׁכַּחַן קָרָא כְּהַי גּוֹוָנָא.
אֲרָא לֹאוּ צֶדֶק כְּאֱמוּנָה, וְאִף עַל גַּב דְּכֹלָא
חַד, וְחַד דְּרַגָּא אִיהוּ. אָבֵל בְּזִמְנָא
דְּקִימָא בְּדִינָא קִשְׂיָא, וּמְקַבְּלָא מִסְטַר
שְׂמָאלָא, פְּדִין אַקְרִי צֶדֶק, דִּינָא מִמֶּשׁ. וְהִינּוּ
(ישעיה כו) כִּי כֹאֲשֶׁר מִשְׁפָּטִיךָ לְאַרְץ צֶדֶק לְמִדּוֹ
יִוֹשְׁבֵי תָבֵל. דִּהַי דְּרַגָּא דְּמִשְׁפָּט, רַחֲמֵי אִיהוּ.
וְכַד אֲתַקְרִיב מִשְׁפָּט בְּצֶדֶק, פְּדִין אֲתַבְּסֵם (כֹּלָא),
וּיְכַלִּין בְּנֵי עֲלָמָא, לְמַסְבַּל דִּינָא דְצֶדֶק.

(ועל דא צדק לאו איהו באמונה) אמונה, בשעתא דאתחבר
בה (פדין איהו) אמת, לחדוה. וכל אנפין
נהירין, פדין אקרי אמונה. ואית וותרנותא
לכללא, וכל נשמתין סלקין, מתחייבי בכמה
חיובין דחייבין בישין, וכיין דבפקודין סלקין
(אקרים), אהדר לון ברחמי, וחס עלייהו. וכדין
אקרי אמונה, ולית אמונה בלא אמת.

השתא אזור מתניו, ואזור חלציו. מהו תרין
אזורין הַכֹּא. ומתנים וחלצין אף על
גב דחד אינון, תרין דרגין אינון, חד לעילא,
וחד לתתא. לעילא בשירותא, אקרי מתנים.
לתתא בסופא, אקרי חלצין, פמה דאת אמר
(ישעיה לב) וחגורה על חלצים, בסופא, על ריש
ירכים. פד אתתא בצערא, מנתקן אינון
חלצים, מריש ירכין, ושויאת ידהא בכאיבא
עלייהו.

ובנין פך לגבורה ולקרוב, צדק אזור מתניו.
והכי אצטריף. לרחמנו ולטב, אמונה

ולטוב - אמונה אזור חלציו.
בדרגה אחת ידון את העולם
ושולט לשני צדדים, אחד
לרחמים לישראל, ואחד דין
לשאר העמים.

ואם תאמר, צדק הוא דין הקשה?
והרי כתוב (ויקרא ט) בצדק תשפט
עמיתך, (דברים טו) צדק צדק תרדף,
וכמה הם - ודאי כף זה, שהרי
בצדק אין כלל ותרנות. גם כף מי
שדן את חברו, לא צריך לעשות
לו ותרנות מהדין כלל, אלא
בצדק, שלא ישגיח על האהבה,
(ויקרא ט) מאזני צדק, בלי ותרנות
לצד זה ולצד זה למי שנותן ולמי
שמקבל. ומשום זה דרגה אחת
היא, ומתחלקת לשני צדדים.
ושני צדדים אלה, שני אזורים,
עומדים, אחד לשאר העמים
ואחד לישראל. ובשעה שניצאו
ישראל ממצרים, התאזרו
באזורים הללו - אחד של קרב,
ואחד היה של שלום.

(הכל היה בצדק) כשיתיעץ בלק, אמר
ואגרשנו מן הארץ. אמר, אותה
דרגה (שנאחה בו הארץ, וזה וכו') שהם
נאחזים בה, מן הארץ ודאי. וזהו
כי עצום הוא ממני, בודאי. מי
יכול להלחם ולעמד בהם
בישראל?! דרגתם חזקה היא
משלי! ומשום זה - ואגרשנו מן
הארץ. ואם אגרשנו מן הארץ
הזאת ואגרש אותם ממנה, אוכל
לעשות כל רצוני. פתח הוא
במה? בפה ובמעשה. הרי הפה
שלי, והמעשה שלי.

כי ידעתי את אשר תברך וגו'. וכי מאין
וגו'. וכי מאין היה יודע? הרי
פרשה, שהרי בהתחלה כתוב,
(במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב
הראשון וינח את כל ארצו מידו.
ששכר את בלעם וכו'. אבל כי
ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמתו.
את אשר תברך וגו', מה

אזור חלציו, בחד דרגא ידין עלמא, ושלטא
לתרין סטרין, חד רחמי (ד קצ"ט ע"א) לישראל.
וחד דינא לשאר עמין.

וא' תימא, צדק דינא תקיף איהו, והא כתיב
(ויקרא ט) בצדק תשפוט עמיתך. (דברים טו) צדק
צדק תרדוף. וכמה אינון. ודאי הכי הוא. דהא
צדק לית ביה וותרנותא כלל. אוף הכי מאן
דדאין לחבריה, לא אצטריך למעבד ליה
וותרנותא מן דינא כלל, אלא בצדק, דלא
ישגח לרחימו. מאזני צדק, בלא וותרנו להאי
סטרא ולהאי סטרא, למאן דיהיב ולמאן
דמקבל. ובגין כף חד דרגא איהו, ואתפלג
לתרין סטרין. והני תרין סטרין, ב' אזורין,
קיימן, חד לשאר עמין, וחד לישראל.
ובשעתא דנפקו ישראל ממצרים, אתאזרו
באזורין אליון, חד דקרבא. וחד הוה דשלמא.
(חסר כאן).

(ובלא הוה בצדק) פד אתיעט בלק, אמר ואגרשנו
מן הארץ. אמר ההוא דרגא דקא (ס"א אהאחדת
בית הארץ ודא וכו') אתאחדן ביה, מן הארץ ודאי.
ודא הוא כי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול
לאגחא ולקיימא בהו בישראל דרגא דלהון
תקיף הוא מדילי. ובגין כף, ואגרשנו מן
הארץ. ואי מהאי ארץ אגרשנו, ואתרף יתיה
מיניה, איכול למעבד כל רעותי, חילא דלהון
במאי איהו. בפומא, ובעובדא. הא פומא
דילך, ועובדא דילי.

כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאן
הוה ידע. הא אוקמוה, דהא בקדמיתא
כתיב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב
הראשון וינח את כל ארצו מידו, דאגר ליה
לבלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע,
בחכמתא דיליה. את אשר תברך מבורך, מאי

צָרִיף כָּאֵן בְּרַכָּה, שְׁהָרִי בְּשִׁבִיל קָלְלָה הַלֵּף? וְאִם אוֹתוֹ דְּבַר שְׁהִיָּה יוֹדַע מִבְּלַעַם בְּהַתְחַלָּה הִיָּה קָלְלָה, מַה זֶה אֵת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ?

אֲלֵא דְבַר זֶה לֹא יִדְעָתוּ וְלֹא זְכִיתִי בּוֹ עַד שֶׁבָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְדָרַשׁ, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֵת ה' בְּכָל עֵת תָּמִיד תִּהְלֶתוּ בְּפִי. וְכַתוּב (שם טו) אֲבָרְכֶךָ אֵת ה' אֲשֶׁר יִעֲצָנִי. מִי (צִרִיף) שְׁצָרִיף בְּרַכָּה מִן הַתְּחִלָּתוֹנִים, אֵת, שְׁהָרִי נֶאֱחָזוּ בְּהֵם כְּשֶׁלְּהִכָּת בַּפְּתִילָה. וְדוֹד שְׂנִידַע אֵת זֶה, אָמַר אֲבָרְכָה אֵת. אָמַר אוֹתוֹ רִשָּׁע, אוֹתָהּ דְרָגָה שְׁלֵהֶם, אַחֲוָהָ בְּהֵם בְּגִלְל בְּרוּכֹתֵיהֶם, שְׁמִבְּרַכִּים אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם. כַּח יֵשׁ לֵךְ לְבָרַךְ אֵת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתַעֲקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם. וְזֶהוּ כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְגו'. וְכֵן זֶה נֹכַח לָהֶם. תִּבְרַךְ אֵת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתִקְלַל אֵת הַפְּתִילָה. וְעַל זֶה אָמַר וְאֲנִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעֱקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם שְׁלֹא תֵאֱחָזוּ בְּהֵם.

וְעוֹד אֶקְרָה כֹּה - אֲשַׁפֵּיעַ וְאֶמְשִׁיךְ אֵת אוֹתָהּ דְרָגָה בְּחֻטָּאִים וְטֻמְאַה וּבְקָרִי וּבְטֻמְאַה שְׁעִשׂוּ בְּנֵיה, וְהִיא תַעֲשֶׂה אִתָּם גְּמֵר. מִיָּד - וְיִלְכוּ זְקֵנֵי מוֹאֵב וְזְקֵנֵי מִדְּיָן וְקִסְמִים בְּיָדָם. שְׁלֹא יֵאמַר אוֹתוֹ רִשָּׁע שְׂאִין עִמּוֹ אוֹתָם מִיָּנִי כְּשִׁפִּים שְׁצָרִיף בְּיָדוֹ לְהַתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם (וְיִתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם).

פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה מז) וְאֵתָה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל [וְגו'], כִּי אֲתָךְ אָנִי וְגו'. פְּסוּק זֶה נֶאֱמַר וְהַתְעוּרְרוּ בּוֹ, אֲבָל עַד כַּעַת יֵשׁ לְהַתְעוּרֹר יוֹתֵר. אֲתָה מַהוּ? סוּד אַרְוֹן הַבְּרִית, שְׁזוּהִי דְרָגָה שְׁהוֹלְכָת בְּגִלוּת עִם בְּנֵיה, הָעַם הַקְּדוֹשׁ. בְּשַׁעַה שֶׁבִקֵּשׁ מֹשֶׁה רַחֲמִים עַל יִשְׂרָאֵל, מַה כַּתוּב? (במדבר יא) וְאִם כִּכָּה אֲתָ עֲשֶׂה לִי הִרְגֵנִי נָא הַרְג, וּפְרִשׂוּהָ.

אֲצַטְרִיף הֵכָא בְּרַכָּה, דְּהָא בְּגִין קָלְלָה הוּהוּ אֲזִיל. וְאִי הוּוּא מְלָה דְהוּוּה יִדַע מִן בְּלַעַם בְּקַדְמִיתָא, קָלְלָה הוּוּה, מְאִי אֵת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ.

אֲלֵא מְלָה הֵכָא, וְלֹא יִדְעָנָא כֹּה, וְלֹא זְכִינָא כֹּה, עַד דְּאֲתָא רַבִּי אֶלְעָזָר וְדָרַשׁ, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֵת יי בְּכָל עֵת תָּמִיד תִּהְלֶתוּ בְּפִי. וְכַתִּיב (תהלים טו) אֲבָרְכֶךָ אֵת יי אֲשֶׁר יִעֲצָנִי. מִאֵן (ס"א אצטריף) דְּאֲצַטְרִיף בְּרַכְתָּא מִן תַּתָּאִי. אֵת, דְּהָא אֲתֵאֲחַד בְּהוּ כְשֶׁלְּהוּבָא בַּפְּתִילָה. וְדוֹד דְּהוּוּה יִדַע דָּא, אָמַר אֲבָרְכָה אֵת. אָמַר הוּוּא רִשָּׁע, הוּוּא דְרָגָא דְלַהוֹן, אַחֲדִיד בְּהוּ, בְּגִין בְּרַכָּאֵן דְלַהוֹן, דְּקָא מִבְּרַכִּין לִיה בְּכָל יוֹמָא. חִילָא אִית לֵךְ לְבָרְכָא לְהוּוּא דְרָגָא, וְתַעֲקֹר לָה מִנְיֵיהוּ וְדָא הוּוּא כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְגו'. וּבְדָא גִיכּוּל בְּהוּ. תִּבְרַךְ לְהוּוּא דְרָגָא וְתִלּוּט לְפְתִילָה. וְעַל דָּא אָמַר, וְאֲנִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעֱקֹר לָה מִנְיֵיהוּ, דְּלֹא יִתְאֲחַד בְּהוּ.

וְתוּ אֶקְרָה כֹּה, אֲנַגִּיד וְאֶמְשִׁיךְ לְהוּוּא דְרָגָא, בְּחֻבִין וּמִסְאָבֵי וּבְקָרִי וּבְטֻמְאַה דְעַבְדוּ בְּנוֹי, וְהִיא תַעֲבִיד עִמָּהוֹן גְּמִירָא. מִיָּד וְיִלְכוּ זְקֵנֵי מוֹאֵב וְזְקֵנֵי מִדְּיָן וְקִסְמִים בְּיָדָם, דְּלֹא יִימָא הוּוּא רִשָּׁע דְלֹא הִמְגִיָּה אֵינּוֹן זִינִין חֻרְשִׁין דְּאֲצַטְרִיף בְּיָדוֹ לְהַתְעַכֵּב עֲלֵיהוּ (וְיִתְעַכֵּב עֲלֵיהוּ).

פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה ל) וְאֵתָה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי אֲתָךְ אָנִי וְגו'. הָאִי קָרָא אֲתָמַר וְאֲתַעְרֹו בֵּיה, אֲבָל עַד כַּעַן אִית לְאֲתַעְרָא יִתִיר. אֲתָה, מְאִי אִיהוּ. רְזָא אַרְוֹן הַבְּרִית. דְּדָא אִיהוּ דְרָגָא דְאֲזֵלָא בְּגִלוּתָא בְּהָדִי כְּנֵהָא עִמָּא קְדִישָׁא. מֹשֶׁה בְּשַׁעַתָּא דְבַעָא רַחֲמִין עֲלֵיהוּ דִישְׂרָאֵל, מַה כְּתִיב (במדבר יא) וְאִם

אָבֵר כִּף אָמַר מִשֶּׁה, דְּרָגָה אַחַת שְׁנֵתָת לִי נִקְרָאת אַתָּה, מִשּׁוֹם שְׂאִין לָהּ פְּרֻדָּה מִמֶּךָ. ה' שְׂלָה נֶאֱחָזֶה בְּיִשְׂרָאֵל. אִם אַתָּה (תְּשִׁימִידִים מִהֶעֱלָם) לְשִׁמְדוֹ בְּעוֹלָם, הֲרִי ה' שֶׁל הַשֵּׁם הַזֶּה שְׂאֵחֻזָּה בְּהֶם מְעַבְרַת מִמֶּנּוּ, אִם כִּף אַתְּ עֹשֶׂה לִי - שֶׁה', עֵקֶר הַשֵּׁם הַזֶּה, תַּעֲקֹר.

וְעַל זֶה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ אַחֵר כִּף, (יהושע ז) וּמָה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. שְׁהֲרִי וְדָאִי שֵׁם זֶה עֵקֶר וְיִסוּד הַכֹּל, אַתָּה הוּא ה'. וּמִשֶּׁה, אָף עַל גִּב שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרִוּף הוּא לֹא אָמַר לוֹ כִּף, יָדַע שֶׁזֶה בְּזַה תְּלוּי וְהַחֲטָא גוֹרָם. וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', הַכֹּל אַחֵר. כִּי אַתָּךְ אֲנִי, הֲרִי בְּאֲרָנֵי כִי אֲתִי אַתָּה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא כִי אַתָּךְ אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם, בְּכָל הַגּוֹיִם אַעֲשֶׂה כְּלָה.

רַב הַמְּנוּנָא הִרְאִישׁוֹן אָמַר, דַּחֲק וְצָרוֹת יִשְׂרָאֵל כְּמָה טוֹב וְכְמָה תוֹעֲלַת גְּרָמֵי לָהֶם. רַפְיּוֹן שֶׁל שְׂאָר הַעַמִּים כְּמָה רַעוּת גְּרָמֵי לָהֶם. דַּחֲק וְצָרוֹת יִשְׂרָאֵל גּוֹרָם לָהֶם שְׁטוּב זִהְיָה וְתוֹעֲלַת, וּמָהֶם? כְּלָה. הַכֹּל דְּחוּק. רַפְיּוֹן שֶׁל שְׂאָר הַעַמִּים גּוֹרָם לָהֶם רַפְיּוֹן וְרַע, וְזֶהוּ כְּלָה. וְכִף רֵאִי לָהֶם, שְׁהֲרִי כֹל רַפְיּוֹן בְּלֹא דַחֲק שְׁהִיָּה לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, גּוֹרָם לָהֶם רַפְיּוֹן אַחֵר כִּף בְּלִי דַחֲק. כְּלָה. (ישעיה כח) כִּי כְלָה וְנַחֲרָצָה שְׂמַעֲתִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה. כְּלָה בְּרַפְיּוֹן. לְיִשְׂרָאֵל שְׁהִיָּה לָהֶם דַּחֲק וְצָרוֹת - כְּלָה, (שם סא) וְכַפְלָה תַעֲדָה כְּלִיָּה. מָה זֶה כְּלִיָּה? אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁהֶם כְּלִי הַכְּלָה הַזֶּה. יִשְׂרָאֵל שְׁהִיָּה לָהֶם דַּחֲק וְצָרוֹת - (עמוס ט) אָקִים אֶת סַפְת דְּוִיד הַנּוֹפְלָת, סַפְת שְׁלוֹם. לְשְׂאָר הַעַמִּים שְׁהִיָּה לָהֶם רַפְיּוֹן צָרָה וְצוּקָה - כְּלָה בְּרַפְיּוֹן,

כְּכָה אַתְּ עוֹשֶׂה לִי הֲרַגְנִי נָא הֲרוּג, וְאוֹקְמוּנָה. אָבֵר הֲכִי אָמַר מִשֶּׁה, דְּרָגָא חַד דִּיהֵבִית לִי אֶקְרִי אַתָּה, בְּגִין דְּלִית לִיה פְּרִישׁוֹ מִמֶּךָ. ה' דִּילָה אַתָּאֲחַד בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל. אִי אַתָּ (ס"א תְּשִׁי לִזוֹן מִעֲלָמָא) יִשְׁתַּצִּי לִזוֹן בְּעֲלָמָא, הָא ה' דְּשָׂמָא דָא דַּתְּאֲחַד בְּהוּ אַתְּעַבְר מִנִּיה, אִי הֲכִי אַתְּ עוֹשֶׂה לִי, דִּה' עֵקֶרָא דְשָׂמָא דָא אַתְּעַקֵּר.

וְעַל דָּא אָמַר יְהוֹשֻׁעַ לְבִתֵּר, (יהושע ז) וּמָה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל, דִּהָא וְדָאִי שְׂמָא דָא עֵקֶרָא וְיִסוּדָא דְכֹלָא, אַתָּה הוּא יי. וּמִשֶּׁה אָף עַל גִּב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אָמַר לִיה, הֲכִי יָדַע, דִּהָא בְּהָא תְּלִיָּא, וְחוּבָה גְרָיִם. וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', כְּלָא חַד. כִּי אַתָּךְ אֲנִי, הָא אוֹקִימָנָא כִי אֲתִי אַתָּה לֹא כְּתִיב, אֲלֵא כִי אַתָּךְ אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', בְּכָל הַגּוֹיִם אַעֲשֶׂה כְּלָה.

רַב הַמְּנוּנָא קִדְמָאָה אָמַר, דַּחֲקִיקוּ וְעֶאֱקוּ דְיִשְׂרָאֵל, כְּמָה טוֹב וְכְמָה תוֹעֲלַתָּא גְרָיִם לִזוֹן. רַפְיּוֹן דְשְׂאָר עַמִּין, כְּמָה בִישִׁין גְרָיִם לִזוֹן. דַּחֲקִיקוּ וְעֶאֱקוּ דְיִשְׂרָאֵל, גְרָיִם לִזוֹן דְטַב לִיהוּי וְתוֹעֲלַתָּא. וּמֵאִי נִיהוּ. (דף קצ"ט ע"ב) כְּלָה. כְּלָא דַּחֲקִיק. רַפְיּוֹן דְשְׂאָר עַמִּין, גְרָיִם לִזוֹן רַפְיּוֹן וּבִיש, וְהֵאִי אִיהוּ כְלָה. וְהֵכִי אַתְחַזִּי לִזוֹן, דִּהָא כֹל רַפְיּוֹן בְּלֹא דַחֲקִיקוּ דִּהְוָה לִזוֹן בְּהֵאִי עֲלָמָא, גְרָיִם לִזוֹן רַפְיּוֹן לְבִתֵּר בְּלֹא דַחֲקִיקוּ, כְּלָה. (ישעיה כח) כִּי כְלָה וְנַחֲרָצָה שְׂמַעֲתִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה. כְּלָה בְּרַפְיּוֹן. לְיִשְׂרָאֵל דִּהְוָה לִזוֹן דַּחֲקִיקוּ וְעֶאֱקוּ, כְּלָה. (ישעיה סא) וְכַפְלָה תַעֲדָה כְּלִיָּה.

מָאן כְּלִיָּה. אֵלִין יִשְׂרָאֵל, דְאִינוּן פְּלִים דִּהֵאִי כְלָה, יִשְׂרָאֵל דִּהְוָה לִזוֹן דַּחֲקִיקוּ וְעֶאֱקוּ, (עמוס ט) אָקִים אֶת סַפְת דְּוִיד הַנּוֹפְלָת, סַפְת שְׁלוֹם. לְשְׂאָר עַמִּין דִּהְוָה לִזוֹן רַפְיּוֹן צָרָה

וְצוּקָה, (צוּקָה) כְּלָה בְּרַפְיּוֹן, כְּמָה דִּהְוָה לִזוֹן בְּקִדְמִיתָא. וְעַל דָּא כִי אַעֲשֶׂה

כִּלְהַבְּכַל הַגּוֹיִם וְגו', וְאוֹתָךְ לֹא אַעֲשֶׂה כְּלָה, דְּהָא לֹא אֲתַחֲזִי לָךְ. דְּהָא דַּחִיק הוּיָת בְּקַדְמֵי תַּא זְמַנֵּן סְגִיאיִן, בְּדַחִיקוּ, דְּגַלְוַתָּא תְּדִיר, וְדַחִיק תַּהֲיֵה כְּלָה. (כ"א תְּרִית כְּלִיָּה).

וְיִסְרְתִיךָ לְמַשְׁפָּט, הַאי קָרָא הֵכִי מִיבְעֵי לִיָּה וְיִסְרְתִיךָ בְּמַשְׁפָּט, דְּהָא אֵימַתִּי יִסּוּרֵי בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא. (וְהָכֵא לֹא חֲבִי אֵלָא) מָאִי וְיִסְרְתִיךָ לְמַשְׁפָּט. אֵלָא כְּתִיב (ישעיה ג) יִי בְּמַשְׁפָּט יָבֹא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ. וְהָהוּא יוֹמָא, אַקְדִּים קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַסּוּוֹתָא לְיִשְׂרָאֵל, עַד לֹא יִיעֲלוּן לְדִינָא, בְּגִין דְּיִיכְלוּן לְקִיָּימָא בֵּיהּ. וּמָאִי אַסּוּוֹתָא, הִיא דְּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב יִסּוּרֵין לְיִשְׂרָאֵל זְעִיר, זְעִיר בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, וּבְכָל דְּרָא וְדָרָא בְּגִין דְּכַד יִיעֲלוּן לְיוֹמָא דְּדִינָא רַבָּא, דְּיִיחוּן מִתֵּיָא, לֹא יִשְׁלוּט עֲלֵיהּוּ דִינָא.

וְנִקְהָ לֹא אַנְקָךְ, מַהוּ. אֵלָא, כַּד יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיָּהּ, וְלֹא עֲאֲלִין בְּדִינָא עִם שְׂאֵר עַמֵּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד לוֹן לְגוּ מְשׁוֹרַת הַדִּין, וְהוּא מְכַפֵּר עֲלֵיָּהּ. וּבְזַמְנָא דְּעֲאֲלִין בְּדִינָא בְּשְׂאֵר עַמֵּין, מַה עֲבִיד. יַדַּע קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּהָא סְמָא"ל אֶפְטֵרוּפְסָא דְּעֵשׂוֹ, יִתִּי לְאַדְפְּרָא חוֹבִיָּהוּן דְּיִשְׂרָאֵל, וְכִנְיֵשׁ כְּלָהוּ לְגַבִּיָּה לְיוֹמָא דְּדִינָא, וְהָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַקְדִּים לְהוּ אַסּוּוֹתָא, וְעַל כָּל חוֹבָא וְחוֹבָא לְקִי וְנִקְהָ לְהוּ בְּיִסּוּרֵין זְעִיר זְעִיר. וְדָא הוּא וְנִקְהָ, בְּיִסּוּרֵין. וּבְגִין כְּךָ בְּדִינָא דְּקִשׁוּט, לֹא אַנְקָךְ מַעֲלָמָא בְּדִינָא כְּתֵר דְּסַבְלַת יִסּוּרֵין זְעִיר זְעִיר.

וְתוּ לֹא אַנְקָךְ, אַף עַל גַּב דְּאֲתוּן בְּנִי, לֹא אֲשַׁבּוּק חוֹבִיכּוֹן, אֵלָא אֲתַפְּרַע מִנְכוּן זְעִיר זְעִיר, בְּגִין דְּתַהוּוּן זַפְּאִין לְיוֹמָא דְּדִינָא רַבָּא.

אַפְרַע מִכֶּם מַעֲט מַעֲט, כַּדִּי שְׁתַּהֲיוּ צַדִּיקִים לְיוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל.

כִּמּוֹ שְׁהִיָּה לְהֶם בְּתַחֲלָה. וְעַל זֶה (רמיהמו) כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', וְאוֹתָךְ לֹא אַעֲשֶׂה כְּלָה. שְׁהֲרִי אֵין רְאוּי לָךְ, שְׁהֲרִי דַּחִיקִים הֵייתָם בְּתַחֲלָה פְּעַמִּים רַבּוֹת בְּדַחֵק שְׁל גְלוּת תְּמִיד, וְדַחִיק תַּהֲיֵה כְּלָה. (תוּרִישׁ כְּלִיָּה).

וְיִסְרְתִיךָ לְמַשְׁפָּט. פְּסוּק זֶה כְּךָ צְרִיךְ לוֹ לְכַתְבוּ: וְיִסְרְתִיךָ בְּמַשְׁפָּט, שְׁהֲרִי מְתִי יִסּוּרִים? בְּשַׁעְתָּ הַדִּין. (וְכָאן לֹא כְּרִי אֵלָא) מַה זֶה וְיִסְרְתִיךָ לְמַשְׁפָּט? אֵלָא כְּתוּב (ישעיה ג) ה' בְּמַשְׁפָּט יָבֹא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הַקָּדִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל עַד שְׁלֹא יַעֲלוּ לְדִין כַּדִּי שְׁיִנְכְלוּ לְעַמְד בּוֹ. וּמַה רְפוּאָתָם? הִיא שְׁבַכְל שַׁעָה וְשַׁעָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן יִסּוּרִים לְיִשְׂרָאֵל מַעֲט מַעֲט בְּכָל פְּעַם וּפְעַם וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר, כַּדִּי שְׁכַשְׁפִּינְסוּ לְיוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל שְׁיַחֲיוּ הַמֵּתִים, לֹא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם הַדִּין.

וְנִקְהָ לֹא אַנְקָךְ, מַהוּ? אֵלָא כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת לְבָדָם וְלֹא נִכְנְסִים בְּדִין עִם שְׂאֵר הָעַמִּים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לְהֶם לְפָנִים מְשׁוֹרַת הַדִּין, וְהוּא מְכַפֵּר עֲלֵיהֶם. וּבְזַמֵּן שְׁנִכְנְסִים בְּדִין עִם שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, מַה עוֹשֶׂה? יַדַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁסַמָּא"ל אֶפְטֵרוּפּוֹס שְׁל עֵשׂוֹ יָבֹא לְהַנְכִיר חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּנְס כְּלָם אֵלָיו לְיוֹם הַדִּין, וְהֲרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אַקְדִּים לְהֶם רְפוּאָה, וְעַל כָּל חֲטָא וְחֲטָא הַלְקָה וְנִקְהָ אוֹתָם בְּיִסּוּרִים מַעֲט מַעֲט. וְזֶהוּ וְנִקְהָ, בְּיִסּוּרֵין. וּמִשּׁוּם זֶה בְּדִין אָמַת לֹא אַנְקָךְ מַעֲלוֹם בְּדִין אַחֲרֵי שְׁסַבְלַת יִסּוּרִים מַעֲט מַעֲט.

וְעוֹד לֹא אַנְקָךְ - אַף עַל גַּב שְׁאֲתָם בְּנִי, לֹא אֲעַזֵּב אֶת חֲטָאִיכֶם, אֵלָא כְּשַׁבָּאִים לְדִין, כַּאֲ סַמָּא"ל בְּכַמְהָ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יעץ אותך, זוהר)
וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להחיד"א אות מ')

אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיננו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביחוד מלימוד ספר הזוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שערי השישי, שער הניצוץ)

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד... ככל לילה קודם השיינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח ובל תירא בעזה"ת, והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמון כ"ר. מנאי מורו ישראל כמוהר"ר אליעזר בעל שם ממועזבון.

[כתר שם טוב]